

Phấn Thông Vàng Đà Lạt

Phấn thông vàng Đà Lạt, nhớ quá đi trời ơi...Trái thông chín thì rơi, phấn thông thì bay tản...giống như tà lụa trắng nhuộm ánh trắng bay bay...

Đà Lạt trong một ngày / có bốn mùa rõ rệt:

Sáng, bình minh sơn phết / những cánh hoa muôn màu. Gần trưa như ai lau / mặt Mẹ hiền lam lũ, Ba nói Mẹ không xấu, Ba hôn Mẹ bao nhiêu? Xế, xế trưa về chiều, mùa Thu man mát lạnh, cô học trò đen nhánh mái / tóc thề trên vai...Ơi cô bé mười hai / rồi em lên mười bảy / rồi không ai còn thấy / ...một người đã sang sông! Đêm, Đà Lạt mùa Đông / ấm nồng nhờ bếp lửa.

Đà Lạt là vậy đó! Một ngày bốn mùa qua...

*

Tôi thì nhớ thiết tha: Phấn Thông Vàng Đà Lạt...nhớ từ đời Trại Mát, nhớ tới dốc Trại Hàm, nhớ tận lên Tuyên Lâm, nhớ tím bầm con mắt! Thương quá đi Đà Lạt! Phấn thông vàng...nhớ ơi!

Tôi để lòng suốt đời, nhớ suốt đời Non Nước...Nhớ gió khi thổi ngược, phấn thông vàng tha hương! Đà Lạt tôi thành sương. Đà Lạt tôi thành khói. Tôi nhớ về mòn mỏi, không biết nói gì hơn!

Đà Lạt chừ tan hoang!

Nụ hôn Ba đã rụng, chiều chiều tôi ngó sông / bóng Mẹ nhòa trong mây...Rừng đang thưa thớt cây...Phấn thông đâu còn nữa? Ai đứng kia góc phố, ngược lên và khóc đi...

Trần Văn Lệ